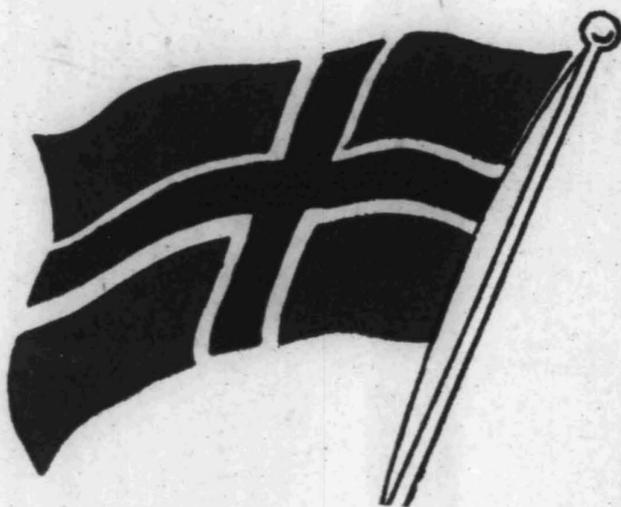

100.

100

17. mai 1940.

Idag står flaggstangen naken
blandt Eidsvolls grønnende trær.
Men nettopp i denne timen
vet vi hva frihet er.
Der stiger en sang over landet,
seirende i sitt språk,
skjønt hvisket med lukkede leber
under de fremmedes åk.

Der fødtes i oss en visshet:
Frihet og liv er ett,
så enkelt, så uundværlig
som menneskenes åndedrett,
Vi følte da trelønnen truet
at lungene gaspet i nød
som i en sunket ubåt - - -
Vi vill ikke dø slik død.

Verre enn brennende byer
er den krig som ingen kan se,
som legger et giftig slimslør
over bjerker og jord og sne.
Med angiverangst og terror
besmitter de våre hjem.
Vi hadde andre drømmer
og kan ikke glemme dem.

Langsamt ble landet vårt eget
med grøde av hav og jord,
og slitet skapte en omhet,
en svakhet for liv som gror.
Vi fulgte ikke med i tiden,
vi bygde på fred som i tross,
og de vis dåd er ruiner,
har grunn til å håne oss.

Nå slåss vi for rett til å puste,
vi vet det må demre en dag
da nordmenn forrenes
i samme befriende åndedrag.
Vi skilltes fra våre sydpå
fra bleke utslitte menn.
Til dere er gitt et løfte
at vi snart skal komme igjen.

Her skal vi minnes de døde
som ga sitt liv for vår fred,
soldater i blod på sneen,
sjømennene som gik ned.
Vi er så få her i landet,
hver falden er bror og venn.
Vi har de døde med oss
den dag vi kommer igjen.

Nordahl-Grieg.

Godt år for Norge.

Ubegynt - aldri ferdig - er brevet vi skriver hjem, det ble ikke satt på papiret, vi vet det når ikke frem. Det var i himmelens og havets ufølsomme rum vi skrev, og ingen hjemme får vite at det var deres brev.

Posten kan ikke tadet, sperret er fjord og fjell, men hjertet vårt kjenner en utvei - at vi kan gå med det selv. Nyttårsnatten i snelys går vi etsteds i land, og innover stiene sprer sig en flokk på titusen mann.

Maskingeværer og stikkbrev, soldater og politi venter oss hvor vi kommer, usette går vi forbi. Det er allikevel noe Gestapo ikke vet, medsamensvorne har møtt oss, men det er vår hemmelighet.

Kanskje er det vår barndom, som sier hvor vi skal gå, gaten og skogen og tunet, der vi har lekt som små. Hvor meget de fremmede kartla, tegnet de aldri inn det landet som vi fikk rett til, kjøpt med barnesinn.

For oss er gården i lien og båtpøstene i sin vik ord vi kan tyde fra slekten som la dem akkurat slik. Kan vi ta feil av veien, vi sprang den i glede så tidt, vi gikk den en dag bak en kiste og lærte den skritt for skritt.

Mot alt vi kjenner og elsker er det hver av oss går, så visst som at trekkfuglbruset ikke kan stanses en vår. Et barn vil ta oss ved hånden, en mor har visst at vi kom, og vi er sammen i landet som vi alene vet om.

Hvem av oss er landflyktig? Vårt eget folk er vi blandt, men hver av de tyske som tramper i gatene er emigrant. De strøk fra sitt land land og kjøpte med andres hunger og blod nytelsen ved å herske et år eller kanskje to.

Fritt leyde de bak sine grenser, men det var ikke nok for dem, og smertens dag for tyske er dagen, da alle skal hjem. Et storhjem er det de krever, hvor mennesker lider og dør, følerde: Dette er Tyskland, hvor Tyskland ikke var før.

Slik blir et fedreland mistet, for intet hjerte slår rot, i dette isnende livsrom av urett og overmot. Selerherren er fange, sin egen erobringstrell. Vil han ha landet tilbake, må han erobre det selv.

Men vi, vårt folk ble rotfast, vi slapp ikke landets ånd. Inatt skal vi komme i drømme, imorgen med våben i hånd. Vi kommer, men tar med oss en bitterhet vill og hård. Og mange må kjøpe med livet den jord som alltid var vår.

Men etter den grusomme leken som pinte, myrdet, rev ned, ber vi at landet vi elsker må gi oss kraft - eie fred. Volden selv må bli hjemløs når folket har funnet hjem, og vi skal virkeliggjøre det brevet som ikke kom frem.

London.

Vi ligger i mørket og lytter til bombemaskinenes gang,
fra spinnerier i himlen summer turbinenes sang.
Restløs, rundt Melkeveien, går flittige mønsterkverner.
Så veltes en last utfor stupet, mot byggverk og menneskehjerner.

Vi kjenner det hvinende fallet av dynamitt og stål,-
som kroppen for de den er sårbar, var et magnetisk mål.
Huset vårt svaier i brakket, til det igjen finner feste.
Den der var bestemt for andre. Så venetr vi på den neste.

Men vi kan smile i mørket, beskyttet, fordi vi vet,
det finns ting som er verre enn bombenes stupiditet.
Det er ikke Gestapos våpen som truer i luftangrepet.
Det er tros alt ikke sinnet de har kraft til å drepe.

Vi har fått bedre skjebne enn de i Europas nett,
som frykter at fienden skal ta den, etter at motet er tatt.
I frihet skal vi hjelpe de innestengte som kaller,
og derfor er det vi smiler, i mørket mens bombene faller.

Morgenen kommer med havets bleke og våte vær.
Måkene, drevet fra elven, flyr mellom disige trær.
Men der hvor mennesket bygger, står murer forbrente og sorte.
Her raket tårner mot himlen, og di er for alltid borte.

Kirker og støtter og søltgrå elisabethanske hus -
hvor rolig folket tar avskjed med alt som er lagt i grus.
Noe må bomber ramme, Velsignet hver bombe som skrånet
inn i et gotisk byggverk, hvis bare et barn ble skånet.

Kunsten skal ikke kjøpes med trelldom, ond og infam.
Byer hjelp og miste sin frihet og redde sin Notre - Dame.
Kunsten har også rett til blodige sår som verker.
Og verden vil elske London for mangel på minnesmerker.

Kanskje må sinnet bli frigjort fra fortidens trylletegn
som mener oss til å stanse. Over ruinenes stein
er rummet blitt større, større. - uhindret stryker sydvesten.
Og friheten trekker sin ånde mer dypt i den nakne blesten.

Langs mitraljerte veier, på bombete busser og tog,
frem mellom byens ruiner, har konen på hjørnet dog
fått sine esters fra landet... Opp i morgengrå gater
strømmer flokker av småbarn, kjellerens bleke soldater.

Er det som glitrer i himlen uttrykkelig gjort for de små?
Ballongens sølvelefanter lunter omkring i det blå.
Og der, hvor natten er slagmark og luftverkanonene smeller
står piker langs speilglassruter og kikker på hettmodeller.

Løvegul stiger solen. De bader seg i London bys
kjempende millioner i flommen av kjølig lys.
De jamrer sireneropet, den angstfullt bölgende ringen
hvor vi er innesperret, og dog anfekter det ingen.

Livet mylrer i gaten som varslet lød på: Alt klart.
Lite betyr et angrep, men alt hva vi blir forsvart.
Det kjempes deroppe, vi ser det. Exhausten av jagerne riper
i himmelvelvingens blankhet hvite susende striper.

Om kvelden vet vi hvorledes vår tryggeste dag ble skapt?
"Tyve av fienden ble neskutt, åtte av våre gikk tapt".
De gav oss det beste de hadde, de døde ukjente venner.
De gav oss en dag til å bruke, rakt mot forkullede hender.

Igår, idag, imorgen skal flyvernes stormblå flokk
gi til folket i London sin dristige målestokk,
Vi fikk en dag som skal brukes, og vi kjøpte den under
en himmel av fallen ungdoms dyrekjøpte sekunder.

Nordahl - Grieg.

Våre menn.

I Möllergaten 19
dersitter våre menn,
I kamp for folkets frihet
gav de sin egen hen,

Der sitter Norges ære
og sanhets fanevakt,
fordi di ikke solte
sitt land til fremmed makt.

På hvert et hjørne lusker
civilkledd politi.
Snart er det bare bermenn
og rasket som går fri.

På dommersetet tronet
betalt og kappekledd,
de menn som vrenget loven
og trampet på vår rett.

Du som forrådet landet,
tro aldri, det blir ditt.
Kun de, som gav sin frihet,
kan gjøre Norge fritt.

Sperr hundre tusen inne,
slå ned til siste mann,
og gi din tyske herre
det folketomme land.

Vår dag vil engang komme.
Nu modnes vi for den.
Og alle landets fengsler
er fylt av våre menn.
" " "

Vår konge.

Ditt løfte: Alt for Norge
det har du trofast holdt.
Om vi sto fram på torget
og ropte på revolt,
om våre ord var krasse,
deg ledet ingen vill.
Du hørte ingen klasse
men hele folket til.

Slik skal vår konge være
så rolig og så rank.
Du er vår egen ære,
ulastelig og blank.
Selv på den tunge dagen,
da skjold og verge brast,
og da vår hær var slagen,
stod du fremdeles fast.

Mot usseldommen, sviktet
mot niddings leiesvenn
stod samlet hele riket.
Vi venter deg igjen.
Om våpenløse, svake,
vi holder ennu stand.
Vi venter deg tilbake,
her til ditt folk, ditt land.

Vårt fedreland

Her går det vileløse hav
om saltgrå skjær med lyng og lav
og fjell, der sneen bråner.
Her lysner lier etter plog
og svartner milevidt med skog,
mot fjerne himmelblåner.
Ukrenkelig er denne strand,
O Norge, du vårt fedreland.

Jeg tenker på min gamle mor
og på en liten lapp med jord
og stuen, der vi bodde.
Vi tendte lys, og da kom far.
Hvor trygg den vesle stuen var,
hvor grønn den hagen grodde.
Men hver en kvinne, hver en mann
er barn av deg, vårt fedreland.

Her bodde vi i tusen år.
Vi hadde strenge arbeidskår,
og hendene ble trette.
Men takken skalv i bonæns røst,
hver gang hansaa, når det var høst:
"Nå har vi berget dette".
Her satt hver mann på egen gård,
her bodde vi i tusen år.

Men om her stundom ble for trangt,
så for vi ut, og for så langt,
som oceanet strømmer,
For våre dristige spente seil
har hver en bølge vært et spell
og båret våre drømmer.
Som stjernen over skutens stavn
for også vi mot ukjent havn.

Den samme flukt i nordisk ånd:
Den fridde seg fra dogmebånd,
som skipet letter anker.
Den er en brusende fregatt
i sol og storm og stjernenatt,
og dog så tung av tanker.
Og dog så rotfast, så hjemmekjær,
som bate nordisk diktning er.

Vi bygger landet vårt med lov.
Vi skydde løgn, vi dømtet rov,
av dette er vi preget.
Blandt nordmenn tales ikke svik.
Mitt folk, det gjør meg varm og rik
å kalle meg ditt eget.
Rettsindig, ærekjær og stø,
slik vil du leve-eller dø.

O Norge, du mitt fedreland,
min grønne dal, min saltgrå strand
og mine hvite fjeller, -

- i fredens tid du gav meg bröd,
så la meg åse og din nød,
nu vet jeg hva det gjelder.
Jeg vet at dette land er mitt,
og dette folk skal være fritt.

Vi vek for tifold overmakt,
De kom som venner ble det sagt,
de kom for og befri oss.
Men vi har stanset før engang
en hær av første våpenrang,
og vi skal aldrig gi oss.
O Norge, du vårt fedreland,
her skal vi lenge holde stand.

Vi bar det ikke på vår munn,
men vet det nu i nödens stund,
at her skal nordmenn råde.
I disse netter smir vi sverd,
den som er vandt til åpen ferd
kan aldri be om nåde.
Og neste gang her faller sne,
skal ingen volds mann lenger se.

" " "

Vi overlever alt.

Vi eide ikke sverd,
vi trodde mer på freden,
fornuften, arbeidsgleden,
på selve livets verd.
Vi trodde ikke på drap og brand
i lengden gavnet noa land.
Vi trodde på en seier
for rettsinn og forstand.

Vi hadde ikke skjold.
Vi kjente ingen fare,
vi hadde venner bare.
Da ble vi tatt med vold.
Det hendte plutselig en natt,
vi våknet og vårt land var tett.
Vi hadde bare venner,
nu stod vi helt forlatt.

Små sprette flokker stred
mot panserdivisjoner,
mot luftens regioner,
til de ble meiet ned.
Hver en bonde hver arbeidsgutt,
han vet at blir hans vilje brutt
har livet ingen mening.
da er det hele slutt.

Til frihet er vi vandt.
En mann kan bære lenker,
det han i taushet tenker,
blir ikke mindre sandt.
Det har vi heller aldri sett,
at urett plutselig blir rett,
og politi forbyr oss
å bruke folkevett.

Vårt folk gir aldri tapt.
I nød blir hjerte prøvet,
og navnløs dåd blir øvet.
Påny blir samhold skapt.
I bygd, i by, på øy og grønd
er hver mann nabo, frende, venn,
de gir hverandre hånden,
vi sees snart igjen.

Om mange av oss falt
og flere følger efter
så har vi indre krefter.
Vi overlever alt.
Vi har en hellig seierstro,
den gir oss tålsonhet og ro.
Vi vet at ånd er evig,
og liv vil alltid gro.

" " "

Aust - Vågøy, Mars 1941.

De brendte våre gårder
de drepte våre menn.
La våre hjerter hamre
det om og om igjen.

La våre hjerter hugge
med hårde, vonde slag:
De brente våre gårder,
de gjorde det idag

De brennte våre gårder,
de drepte våre menn.
Bak hver som gikk i døden,
står tusener igjen.

Står tusen andre samlet
i steil og naken tross.
Å, døde kamerater,
de kuer aldri oss.

" " "

De faldne.

Nu har de gitt oss alt.
De ville ut i kampen.
De kjempet og falt.
De sov i sne, de sank i sjø.
Men hvis et folk skal leve,
må noen kunne dø.

Kan hende tanken var dem fjern
fra heltedåd og "blod og jern",
og den slags krigerære.
Og dårlig vebnet, dårlig kledd,
det kunne de vel være,
men de var ikke redd.

De sloss mot pansret overmakt
og måtte telle hver patron
og leve på en jernrasjon
som ikke alltid ble dem bragt.
De har bekreftet om igjen
- kan hende da det trenges -
at også vi har menn.

Hva gjør en mann så het og blind,
at han må sette livet inn?
Han må ha kjærlighet og tro
til det, han ofrer liv og blod.
Han må ha ting og verge,
som er ham mere verd
enn bare det å berge
en tilmåltlevnetsferd.

Han vet det ikke slik - med ord,
hva denne ting kan være.
Han har det fra sin far og mor;
det er en arv fra hjem og jord,
en lov, men ingen lære.

Den er der som en indre sans
for selvrespekt og heder.
Hans eget liv må være hans,
om det er armt på glæder.

Hvem tårner op et velde
på menneskenes nød?
Den ingen dom kan felle,
skal enda dø sin død.

Stå hjemløs på sin egen grunn,
hvorledes kan det tenkes?
Og bøye unna, holde munn,
når sømd og rettsinn krenkes?
Ha fremmed herre i sitt hus?
Ånei, da var det bedre
om det ble skutt i grus.

De ville ut og slåss.
De gjorde det for Norge.
De gjorde det for oss.

De kjempet og de falt.
Og dog skal livet leves.
Nu har de gitt oss alt,
men var da alt forgjeves?

Vi spør oss selv og tenker
på deres unge enker,
hva har de nu igjen,
de som har mistet fedre,
de som har mistet menn?

Vi har jo tapt allikevel.
Vårt land er tatt.
Nu senker seg om stille fjell
den stjerneløse natt.

Mørket er tett som muld.
Det ånder mot dit øre,
forhåpning underfull.

Ja, lytt, så vil du høre.
Det er som en fortrolig røst,
forstummet, dog vil gi deg trøst.

Hvem vinner varig glede
av menneskenes sorg?
Se raven bygger rede
i smuldret røverborg.

Tar han din frihet fra deg?
Den gror jo i dit eget sinn.
Den er i evig vorden:
Hver dag du kjemper for den,
vil den påny bli din.

Det er nederlag du lider
i bittert selvforsvar,
skal, mens du ennu strider,
gjøre din retning klar
og åpne nye veier
gjennom nød til seier.

Skuespiller - Kaptein MARTIN LINGE
- falt under kampene på Måløy julen 1941.

Det var gjerne mindre roller
han i fredens dager fikk.
mange andre skulde roses
for han kunne få kritikk.
Ingen følte under krigen
i sitt hjerte noe savn
da de sløyfet av plakaten
nederst, MARTIN LINGES navn.

Mens de spilte gamle stykker
i vår blodige april
firtes teppe for et annet
vilt og ukjent spill.
Aldri øvet, aldri prøvet.
Jegende fra sted til sted.
Det var Norges skjebnedrama,
Der var MARTIN LINGE med.

Slitt fra søvnen en vinternatt
fikk enhver i folkets sverm
presset inn i sine hender
bydende en rolleporm,
og hvert blad var ubeskrevet
og hver vei var mørk og blind
og til alle kom et stikkord,
glad gikk MARTIN LINGE inn.

I sitt edle varme hjerte
fant han det han skulle si
drømmen om og gjøre slekten
mere rank og fri.
I den harde stjernekulden
sto han smilende perat,
han som ikke kunne gjøgle
ble den frie kunsts soldat.

La Norge fylle vårt hjerte!
Hører du landets sang?
Lytt til en liten tone,
det er din egen klang.
Du er ikke lenger ensom,
når skodden trykker deg ned
Seil vekk på sangen om Norge,
i den er vi alle med!

Alltid vokste rolleheftet
med hans klare sterke skrift,
og han spilte det han diktet
og hans drøm ble til bedrift.
Alltid flere måtte undres
ved hans vesens milde makt.
Men en manns og kunstners gjerning
dømmes etter siste akt.

Timen kom, han kjente cenen,
stille hav og hvite fjell.
Det var Nationaltheater
bygget opp av Norge selv.
Mot de tyske rekker gikk han
i sin norske uniform,
med en håndgranat i neven,
og tok publikum med storm.

Her fikk skuespiller LINGE
lysende sitt gjennombrudd,
møtt av ingen bifallssalve,
men av mitraljøseskudd.
Da han stupte, ramt i brystet
hadde, blodig, han gitt alt
som en kunstner har på hjertet.
Det var slutt - og teppe falt.

Men hans folk, fra hav og fjellbygd,
frihetskrigens stride menn,
som en kunstner skjelden når til,
de strider rikere igjen.
Og de veier hovedrollen
som han tok, men aldri fikk,
og de føler det han følte,
og de gir ham god kritikk.
Nordahl - Grieg.

Sangen om Norge.

La Norge fylle vårt hjerte!
Dets hellige moderfavn,
stillhet og sommernetter,
det er vår lengsels havn.
La Norge fylle vårt hjerte!
i velde makt og tross -
som seilene fyldes av stormen -
det er seiles for oss.
Nordahl - Grieg.

Snöföyket stod over fjorden,
der "Eidsvoll" og "Norge" gikk ned.
Menn som var våre venner
sank i et kokende skred.
Dagen bröt over mørk sjö
og over vår tapte fred.

Hundrede hjem langs kysten
ble dömt til et liv i savn.
Men mistet vi noe mere
utenfor Nørviks havn?
Vår frihet, vårt land var våget
i "Eidsvoll" og "Norges" navn.

Det var et versel som ble gitt oss.
Siden så vi en kveld
at landet selv sank i havet,
de siste luftbleke fjell.
Og kanskje grep om hjertet
dragsuget av farvel.

Da kom-dåevårt folk fra sjöen,
hastende hjem for å slåss,-
akterut sakk i stormen
havhest og albatross,
ukuelig var deres hvishet:
det er ikke slutt for oss.

Det lenkeforaktede havet
fostret en slekt som er fri,
med sinn som ikke kan stanses - -
Hvem fölte så vilt som de
driften mot jorden de kom fra
og håbet de ändet i ?

Den som seilte i ödet,
drömte seg hjemmet nær:
Ömt som strök han en kvinne
rörte han stein og trær.
Ingen som ikke har lengtet
skjönner hva Norge er.

Den som har fölt horisontens
evig vikende krets,
har fattet frihetens vesen:
Aldri og bli tilfrets,
men alltid flytte dens grenser
videre ut etsteds.

Skjendet av vold stiger landet,
mörkt av brenningens brem.
Så gi oss nye skiber,
og la de förste av dem
ta navnene "Eidsvoll" og "Norge"
for de skal före oss hjem.

Ungdom hvesset av tiden,
tar plassen til dem som falt:
Tvilernes verden gikk under,
nå må vi våge salt.
Et frihetsstevne skal holdes,
det skal bli ramt og salt.

I attenhundreogfjorten
kom de fra by og grend.
I dag har storhavet valgt dem
som skal ta landet igjen -
blåkrave - karer fra Norge,
værbitte Eidsvolls - menn.
Nordahl-Grieg.

" " "
Det fangne land.

Det kom som lynslag, gikk som skred
den gangen de kom og slo oss ned,
de overmektige mange.
Nå går det langsomt... Atter vår-
og Norge er en fangegård,
hver nordmann er en fange.

Usynlig piggrå tett å tett,
spent ut i et forgrenet nett
om skritt, om ord, om tanker.
Ja, du kan sitte fest en dag
hvis bare dine hjerteslag
for åpenhjertig banker.

Hver nordmann er i fengenskap...
For den som med ærestap
kjöpt fritegn av tyrannen,
er ikke nordmann mer, men selv
en vokter eller vokters trell
med trelldomstegn i pannen.

Tre skritt tilbake, tre skritt frem
tre skritt, så stöter du på dem
som gjør dit hjem til en selle.
Gud vet hvor mange slike skritt
för prøven vår er gjennomstridt,
vi ennå har og trelle?

Men de skal huskes, bli en sum
som viler i oss, tung og stum,-
og vel kan overmakten
få lært unödig fot å gå
men aldri norske hjerter slå
i denne fengselstakten.

For mange, mange, tunge skritt
för atter vi kan ände fritt,
skal våre fiender borge.
Men vi som går her mellom dem
på egen jord og lengter hjem,
skal gå hvert skritt den veien frem
frem
til våre lengsliers Norge.

Sang til den norske legion i SKOTTLAND.

Det var hjem vi sjöfolk skulde,
hver gang vi dro ut på reis,
det vil våre kjære huske,
om vi heftes underveis.
Når vi kommer inn fra havet,
har vi gaver med til dem,
Denne gangen skal vi bringe
frihet hjem.

De som sloss i fjell og fjorder
for vårt liv som fri nasjon,
seilte med sin dröm om hjemferd
til vår norske legion.
Og nå drar vi mot et Norge
som er fritt for tyranni.
Om så reisen gikk rundt jorden -
hjem skal vi.

Vi er vandt til höye himler,
stjerner sees fra et dekk.
Med en storm skal vi slå følge
for å sope pesten vekk.
Våre barn skal være frie
som vi selv er frie menn.
Luften over Norge skal bli
ren igjen.

" " "

Tre ganger Norge.

Tre ganger Norge hildrer inn
got broene av sjerneskin
som fører over livet:
Först Norges land med Glitretind
som stiger for vårt syn og sinn
helt opp i sjernodrivet...
Så Norges land av høyreist ånd
som Glitretind og Folgefonn...
Og så, for elsker hjertet:
Et land bak alle fjellblå bånd
som tind bak tind og fonn bak fonn,
kan rummes i en hånd,-
vårt land av hellig smerte.

" " "

Til Norge.

Av prins Wilhelm.

Skumme dagar, mørke kvällar,
uvissheten kall och hård,
ruvar över dina fjällar,
över bygd og gård.

Rider inte Ormen Långe
på den sjö som vildast vrok ?
Aldrig själv blir den en fånge
under främlingsok.

Aldrig har en prøvnings pina,
tryckt som du din hjässas rund,
Aldrig bjöds dig och dina
farligara stund.

Tron kan ingen makt förjaga,
tron at rätt blir rätt igjen.
Bakom dikt och song och saga
lever hoppet än.

Alla sveder ofärdsbrannen,
dina många fylkens rad,
men dess eld förftar ej anden
ifran Aulestad.

Stärkt som för när Nordsjön speglat
Hellig Olav skepp en kväll,
medan vårens vildgäss seglat
över breda fjell.

Bergen sine rygger välver,
kanskje på en molnsvept pynt
väter sagans Tambarskjäver
och en ny Peer Gynt.

Dunkelt våra framtidsöden
döljar, endast et står fast,
den förtröstan inntil döden
holl när annat brast.-

Mellan vänner hårdnar bandet,
tag vår helsing med Er hem:
"Ja, vi elsker dette landet
som det stiger frem"..
" " "

Europa brenner.

Jeg våknet en natt av en underlig drömm
det var en stemme som talte til meg
fjern som en underjordisk strøm
og jeg reiste meg opp: Hva vil du meg ?

Du må ikke sove, du må ikke sove
du må ikke tro at du bare har drömt
igår ble jeg dömt.
I natt har de reist skaffottet i gården.
De henter meg klokken fem imorgen.

Hele kjelleren her er full
og alle kaserner har kjeller ved kjeller.
Vi ligger og venter i stenkolde celler
vi ligger og råtner i mørke hull.

Vi vet ikke selv hva vi ligger og venter,
og hvem det kan bli den neste de henter.
Vi stønner, vi skriker, men kan dere høre ?
Kan dere absolutt ingenting gjøre ?

Ingen får se oss
Ingen får vite, hva der skal skje oss.
Ennu mer:
Ingen kan tro hva der daglig skjer!

Du mener det kan ikke være sandt
så onde kan ikke mennesker være.
Der fins da vel skikkelige folk iblandt.
Bror, du har ennå meget og lære.

Man sa: Du skal gi dit liv om det kreves
og nu har vi gitt det, forgjeves, forgjeves
verden har glemt oss, vi er bedratt.
Du må ikke sove mer inatt.

Du må ikke gå til dit kjøpmannskap
og tenke på hva der gir vinning og tap.
Du må ikke skylde på aker og fe
og at du har mer enn nok med det.
Du må ikke sitte trygt i ditt hjem
og si: Det er sørgelig, stakkars dem
du må ikke tåle så inderlig vel
den urett som ikke rammer deg selv
Jeg roper med siste pust av min stemme:
Du har ikke lov til og gå der og glemme.

Tilgi dem ikke, de vet hva de gjør.
De puster på hatets og onskapens glör.
De liker og drepe, de frydes ved jammer
de ønsker og se vår verden i flammer.
De ønsker og drukne oss alle i blod,
tror du det ikke ? Du vet det jo.

Du vet jo at skolebarna er soldater,
som stimer med sang over tver og gater
og oppglødd av mødrenes fromme svig
vil verge sitt land og vil gå i krig.

Du kjenner neddrig folkebedrag
med heltemot og med tro og ære
du vet at en helt, det vil barnet være
du vet han vil vifte med sabel og flagg.

Og så skal han ut i en skur av stål
og henge igjen i en piggetråds vase
og råtne for Hitlers ariske rase,
Du vet det er menneskets mening og mål.

Jeg skjønnte det ikke. Nu er det forsent.
Min dom er rettferdig. Min straff er fortjent
jeg trodde på fremgang, jeg trodde på fred,
på arbeid, på samhold, på kjærlighet.
Men den som ikke vil dø i flokk
får prøve alene, på bøddelens blokk.

Jeg roper i mørket, og kunne du høre,
det er en eneste ting og gjøre:
Verg meg mehs du har frie hender,
Frels dine barn. Europa brenner.

Jeg skaket av frost. Jeg fikk på meg klær.
Ute var glitrende stjernevær,
Bare en ulmende stripe i øst
varslet det samme som drømmens røst:

Dagen bakom jordens rand
steg med et skjær av blod og brand
steg med en angst så åndeløs,
at det var som om selve stjernene frøs.

Jeg tenkte: Nu er det noe som hender.
Vår tid er forbi. Europa brenner.

(Samtiden 1936)

" " "

De norske barnas sang. 9. april 1942.

Melodi: "Vi ere en nasjon vi med..."

Vi barn er også Norges vakt
i nødens dager hjemme.
Vår stille krig mot overmakt
skal ingen voksen glemme.
De kjemper, sier då, for oss
men sammen er det vi skal slåss.
For vi har ikke mindre tross
enn mangen som er eldre.

Oss er det bruk for likevel.
Vi bærer frihetsflammen.
Nå kan vi tåle frost og sult
fordi vi hører sammen.
De skudd som falt skal gi oss svar,
hvert barn som har fått dreptssin fa
er ikke ensom, for de har
oss norske barn som søsken.

Vi har en far, en bror, en venn
som er gått ut i striden.
Vi har sett glimt av bleke menn
hvis navn skal lyse siden.
De som er ute er oss nær,
fra havet venter vi vår hær
når den står inn vestenvær
med vinger over Norge

Vi ser den tyske vernemakt
som snakker om sin ære.
Hver dag skal tenkes i forakt,
slik vil vi ikke være.
De trår de svake under hæl.
De piner legeme og sjel.
De lever for å slå ihjel.
Dem vil vi ikke ligne.

Vi vil bli sterke, harde med,
men innenfor vår styrke
har vi et sinn, har vi en fred,
har vi en jord og dyrke.
Vi fikk et land hvor viddens vind
går ren og fri i stjerneskin.
Og finnes hatet i vårt sinn,
er det fordi vi elsker.
" " "

Soldatervise fra krigsoperasjonene i Norge.
Melodi: "Gjest Bårdsen..."

Her kommer de norske soldater i flokk
vi samlet tar kampen mot fienden opp
Hver tysker vi møter
med livet han bøter
og atter skal Norge bli fritt og vårt.
Ja krigen har lært oss at forsvar må til,
vi unge skal vise vi kan når vi vil.
De falne skal hevnes hver eneste mann
de ofret sitt liv for vårt fedreland.
" " "

Soldatervise fra krigsoperasjonene i Norge.
Melodi: "Wir fahren gegen England...."

Vi vil hive ut hver tysker
av vårt kjære fedreland,
Vi vil kaste dem på sjøen
så de drukner hver en jævla mann.
Engang rinner den,
frihetsdag igjen
da vi skal bytte ut
den tyske böddelklut.
Og vi bygger,
og vi bygger
fremtids Norge over Hitlers lik.
" " "

Landet vårt.
eller
Da vennene kom.

De kom som venner - het det.
Nå ja, vi vet dett
Vi burde vel svare:
Her er ingen fare.
Men hva skal man egentlig si
til venner som kommer med våpenmakt
og hemmelig politi ?

Hjelpe oss var det de ville.
Det har vi ikke forstått.
Vi syntes vi hadde det temmelig godt
og nå har vi det temmelig ille.

Nå vil da styre for oss. De mener
styre det bedre enn vi fortjener.
Da får vi hevde allikevel:
Det vil vi gjøre selv,
godt eller slett,
det er vår egen sak,
vår egen rett.

Men vil du spørre, hvordan skal det gå oss,
og om de får lov til å trampe på oss?
Hvis du vil krype og bøye deg,
da vil de fremmede
kanskje behandle deg mindre hårdt?
Jo, hvis du vil glemme det,
landet vårt.

Tyskerne tok det, men det er vårt.
Jeg vil besverge deg:
Her er den siste skanse,
her må du verge deg.
Vi vet det hver time på dagen:
Landet er vårt.
Tal ikke omdet,
snakk ikke med din munn,
men vit det dypt i ditt hjerte
hver time - hver stund.

Farlig er tvilen på egne krefter.
Farlig er flukten. Bare vi nu gir etter
så vil det ordne seg.
Bare vi lar saganatten senke seg.

Farlig er mørket, når det får lov til å bre seg
slik at du ikke vet hva du tenker.
Da kan det te seg
slik at du tror du er fri når du går i lenker.
Farlig er lønsmøtalinjen og hjelpen di gir oss.
Farlig til døden er det at vennene befri oss.
" " "

Apekatten.

Apekatten ruger over
Norge nu - mens løven sover.

Armen opp (men ikke hatten).
Hill vår fører, apekatten.

Stille, Apekatten taler.
Taler lenge, rundt i ring.
Dels om apeidealer,
dels om ingen verdens ting.

Ord og stemme søtt beruser
alle som i salen er:
Tretten apekattepuser
kledd i hanekyllingfjer.

(Disse tretten lot seg hverve
av den store her en kveld,
som en apekattereserve
til å passe på ham selv.)

Apekatten tørker svetten,
hifall braker som salutt,
stormende fra alle tretten
fulle som de er - av krutt.

Ut i byen spankulerer
apekattens æresvakt,
kraftberuset og siterer
alt hva føreren har sagt.

Söte, örsmå apekatter.
Men de har den egenskap
at de ikke taler latter.
Derfor: Driv aldri ap.

Tusenårig fremtid trykker
tungt på disse skuldre små.
Og det er for tretten stykker
mer enn nok å bære på.

Altså husk, når hirden leker CArmen opp (men ikke hatten)
se gravalvorlig ut. Med vår hird for apekatten.
Smil til apekattestreker
virker som skarlagensklut. Apekatten ruger over

Nörge nu - mens löven sover.

" " "

Til værs.

Melodi: "Og dette skal være..."

Da Vidkun var liten så ville han gjerne
til værs.
Og derfor i vuggen så strakte han tærne
til værs.
Men da han så først kom til skjells år og alder
da laget han fluksens et pokkers rabalder.
Hans mål var å komme
för året var omme
til værs.

De tyskerne kom stod herr Quisling med armen
til værs.
Og sporenstreks sprat han i röken og larmen
til værs.
Han sank og forsvant for vårt undrede öye
men kom så tilsyne på nytt i det höye
Han stred for å komme
för året var omme
til værs.

Han stred og han stred for å komme litt lenger
til værs.
Og tyskerne hjelp ham for for blod og for penger
til værs.
Han tjente så ydmykt Terboven sin herre
det var nok litt galt, men det kunne vært verre.
Det gjalt jo å komme
för året var omme
til værs.

Og nå har han steget så ret ut uttrolig
til værs.
Fått titler, og hird og en fyrstelig bolig
til værs.
Fått lov til å logre for fremmede stormenn.
Hans mål er å komme
för året er omme
til værs.

Men sövnen er skral, og han skvetter hver natt litt
til værs.
Det er som han föler en gang å bli dratt litt
til værs.
Det er som et rep snörer sammen hans strupe
og förer ham sakte men sikkert mot stupet.
Og trekker ham tomme
ja tomme for tomme
til værs.

Men engang skal frihetens flamme slå ut og
til værs.
Og flagget skal revet og blodig, men fritt gå
til værs.
Da skal Vidkun Quisling og alle hans svenner
få hjelp av titusender frigjorte hender
og da skal han komme
før dagen er omme
til værs.
" " "

It's a long way...
Melodi: "Tipperary".

It's a long way to Brithis Island
it's a long way to gå.
It's a long way for German soldiers
to the greatest war they know
they are flying an they are swimming
but they never reach the land.
It's a long way to British Island.
it's a long way to swim.
" " "

Mens vi venter.

Net, tvers gjennom tidens mørke,
tvers gjennom brått og brand
Synes vi alt den første
skjelvende daggry-rand.
Så tendes de første tinder,
Norge, - Vårt fedreland.
" " "

GUD BEVARE KONGEN OG FEDRELANDET !

ALT FOR NORGE !

U N D E R Å K E T .

Hvorfor skal jeg tenke,
når jeg ikke skal få tale
om de ting som tynger mitt hjerte og sinn?
Hvorfor skal jeg tie,
når den tvungne taushet bare
tvinger mine tanker frem igjen?

Tenker jeg ensom? uten å tale,
spennes min ånd i tvangströien inn.
Og taler jeg uten å nevne min tanke,
pløprer jeg, uten at stemmen er min.

Ti, jeg er
födt til frihet,
til utvungen tale.

Hvorfor skal jeg lytte
til de lumpne lögne,
som fra tyrannernes lober går?
Hvorfor skal jeg tro
alt det skjönne I sier,
når jeg ei rett til samm'ligning får?

Hörer jeg uten å tro Eders tale,
fylles mitt hjerte av harme og hat.
Men lytter jeg til den lekse I leser,
uten å tenke, uten å tvile,
slöves min tanke, min vilje, mitt mot.

Ti, jeg vet
at ensrettet tale
er ändelig terror.

Hvorfor skal jeg se,
når mitt sinn kun skal såres
av all den vold og svindel jeg ser?
Hvorfor skal jeg nektes
å tro mine öine,
fordi jeg kan se hvad som virkelig skjer?

Ser jeg, uten medynk og smerte,
stivner min sjel til en stötte av sten.
Men ser jeg, og föler som för jeg lærte,
svartner mitt öie av dypeste sorg.

Ti, jeg ser
en sverm av slaver
under svindlernes svepe.

Dog,
Hvordan kan jeg smile
gjennem sorgens bitre tårer,
når hele folket lider av sjelelige sår?
Hvordan kan jeg le
av de despotiske dærer?
Fordi jeg vet, at deres styre snart forgår!

Jeg skal tåle nød og midlertidig tvang,
når jeg bare vet,
at det lykkelige livet som jeg levet
her i landet, skal bli mitt igjen,
når verden har fått fred.

Og jeg vet
at med freden
får vi friheten igjen.

Nov. - 40

NORSK KRIGSLYRIKK

3. forøkede og omarbeidede utgave.

- 1. utgaves opplag 175 eksemplarer. (90 nummererte)
- 2. " " 215 " "
- 3. " " 1000 " (150 nummererte)

Eksemplar nr. 1 - 2 og 3 er tilegnet henholdsvis:
 H.M.Kong Haakon VII
 H.K.H.Kronprins Olav
 General Otto Ruge.

VVVVVVVVVVVVV

Dette er eksemplar nr. unummerert

VVVVVVVVVVVVV

Lyrikken er trykt på V-postens trykkeri 17.mai 1942.

VvVvVvVvVvVvVvVv

17. mai 1940.

Idag står flaggstangen naken
blandt Eidsvoll's grønnende trær.
Men nettopp i denne timen
vet vi hva frihet er.
Der stiger en sang over landet,
seirende i sitt språk,
skjønt hvisket med lukkede leber
under de fremmedes åk.

Der fødtes i oss en visshet:
Frihet og liv er ett,
så enkelt, så uundværlig
som menneskenes åndedrett,
Vi følte da trelldommen truet
at lungene gispet i nød
som i en sunket ubåt - - - .
Vi vil ikke dø slik død.

Verre enn brennende byer
er den krig som ingen kan se,
som legger et giftig slimslør
over bjerker og jord og sne.
Med angiverangst og terror
besmitter de våre hjem.
Vi hadde andre drømmer
og kan ikke glemme dem.

Langsomt ble landet vårt eget
med grøde av hav og jord,
og slitet skapte en ømhet,
en svakhet for liv som gror.
Vi fulgte ikke med i tiden,
vi bygde på fred som i tross,
og de hvis dåd er ruiner,
har grunn til å håne oss.

Nå slåss vi for: rett til å puste,
vi vet det må demre en dag
da nordmenn forenes
i samme befriende åndedrag.
Vi skiltes fra våre sydpå
fra bleke utslitte menn.
Til dere er gitt et løfte
at vi snart skal komme igjen.

Her skal vi minnes de døde
som ga sitt liv for vår fred,
soldater i blod på sneen,
sjømannen som gikk ned.
Vi er så få her i landet,
hver falden er bror og venn.
Vi har de døde med oss
den dag vi kommer igjen.

Nordahl-Grieg.

Godt år for Norge.

Ubegynt - aldri ferdig - er brevet vi skriver hjem,
det ble ikke satt på papiret, vi vet det når ikke frem.
Det var i himmelens og havets ufølsomme rum vi skrev,
og ingen hjemme får vite at det var deres brev.

Posten kan ikke ta det, sperret er fjord og fjell,
men hjertet vårt kjenner en utvei - at vi kan gå med det selv.
Nyttårsnatten i snelys går vi etsteds i land,
og innover stiene sprer sig en flokk på titusen mann.

Maskingeværer og stikkbrev, soldater og politi
venter oss hvor vi kommer - usette går vi forbi.
Det er allikevel noe Gestapo ikke vet,
medsammensvorne har møtt oss, men det er vår hemmelighet.

Kanskje er det vår barndom, som sier hvor vi skal gå,
gaten og skogen og tunet, der vi har lekt som små.
Hvor meget de fremmede kartla, tegnet de aldri inn
det landet som vi fikk rett til, kjøpt med barnesinn.

For oss er gården i lien og båtnøstene i sin vik
ord vi kan tyde fra slekten som la dem akkurat slik.
Kan vi ta feil av veien, vi sprang den i glede så tidt,
vi gikk den en dag bak en kiste og lærte den skritt for skritt.

Mot alt vi kjenner og elsker er det hver av oss går,
så visst som at trekkfuglbruset ikke kan stanses en vår.
Et barn vil ta oss ved hånden, en mor har visst at vi kom,
og vi er sammen i landet som vi alene vet om.

Hvem av oss er landflyktig? Vårt eget folk er vi blandt,
men hver av de tyske som tramper i gatene er emigrant.
De strøk fra sitt land og kjøpte med andres hunger og blod
nytelsen ved å herske et år eller kanskje to.

Fritt levde de bak sine grenser, men det var ikke nok for dem,
og smertens dag for tyske er dagen, da alle skal hjem.
Et storhjem er det de krever, hvor mennesker lider og dør,
føler de: Dette er Tyskland, hvor Tyskland ikke var før.

Slik blir et fedreland mistet, for intet hjerte slår rot,
i dette isnende livsrom av urett og overmot.
Seierherren er fange, sin egen erobrings trell.
Vil han ha landet tilbake, må han erobre det selv.

Men vi, vårt folk ble rotfast, vi slapp ikke landets ånd.
Inatt skal vi komme i drømme, imorgen med våpen i hånd.
Vi kommer, men tar med oss en bitterhet vill og hård.
Og mange må kjøpe med livet den jord som alltid var vår.

Men etter den grusomme leken som pinte, myrdet, rev ned,
ber vi at landet vi elsker må gi oss kraft - eie fred.
Volden selv må bli hjemløs når folket har funnet hjem,
og vi skal virkeliggjøre det brevet som ikke kom frem.

Nordahl-Grieg.

London.

Vi ligger i mørket og lytter til bombemaskinenes gang,
fra spinnerier i himlen summer turbinenes sang.
Rastløst, rundt Melkeveien, går flittige mønsterkverner.
Så veltes en last utfor stupet, mot byggverk og menneskehjerner.

Vi kjenner det hvinende fallet av dynamitt og stål,-
som kroppen fordi den er sårbar, var et magnetisk mål.
Huset vårt svaier i brakket, til det igjen finner feste.
Den der var bestemt for andre. Så venter vi på den neste.

Men vi kan smile i mørket, beskyttet, fordi vi vet,
det finns ting som er verre enn bombenes stupiditet.
Det er ikke Gestapos våpen som truer i luftangrepet.
Det er tross alt ikke sinnet de har kraft til å drepe.

Vi har fått bedre skjebne enn de i Europas natt,
som frykter at fienden skal ta den, etter at motet er tatt.
I frihet skal vi hjelpe de innestengte som kaller,
og derfor er det vi smiler, i mørket mens bombene faller.

Morgenen kommer med havets våte og bleke vær.
Måkene, drevet fra elven, flyr mellom disige trær.
Men der hvor mennesket bygger, står murer forbrente og sorte.
Her raket tårner mot himlen, og de er for alltid borte.

Kirker og støtter og saltgrå elisabethanske hus -
hvor rolig folket tar avskjed med alt som er lagt i grus.
Noe må bomber ramme. Velsignet hver bombe som skrånet
inn i et gotisk byggverk, hvis bare et barn ble skånet.

Kunsten skal ikke kjøpes med trelldom, ond og infam.
Hva hjelp å miste sin frihet og redde sin Notre-Dame.
Kunsten har også rett til blodige sår som verker.
Og verden vil elske London for mangel på minnesmerker.

Kanskje må sinnet bli frigjort fra fortidens trylletegn
som maner oss til å stanse. Over ruinenes stein
er rummet blitt større, større. - uhindret stryker sydvesten.
Og friheten trekker sin ånde mer dypt i den nakne blesten.

Langs mitraljerte veier, på bombete busser og tog,
frem mellom byens ruiner, har konen på hjørnet dog
fått sine asters fra landet... Opp i morgengrå gater
strømmer flokker av småbarn, kjellerens bleke soldater.

Er det som glitrer i himlen uttrykkelig gjort for de små?
Ballongens sølvefanter lunter omkring i det blå.
Og der, hvor natten er slagmark og luftvernkanonene smeller
står piker langs speilglassruter og kikker på hattemodeller.

Løvegul stiger solen. De bader seg i London bys
kjempende millioner i flommen av kjølig lys.
Da jamrer sireneropet, den angstfullt bølgende ringen
hvor vi er innesperret, og dpg anfekter det ingen.

Livet mylrer i gaten som varslet lød på: Alt klart.
Lite betyr et angrep, men alt hva vi blir forsvart.
Det kjempes deroppe, vi ser det. Exhausen av jagerne riper
i himmelhvelvingens blankhet hvite susende striper.

Om kvelden vet vi hvorledes vår tryggeste dag ble skapt?
"Tyve av fienden ble nedskutt, åtte av våre gikk tapt".
De gav oss det beste de hadde, de døde ukjente venner.
De gav oss en dag til å bruke, rakt mot forkullede hender.

Igår, idag, imorgen skal flyvernes stormblå flokk
gi til folket i London sin dristige målestokk.
Vi fikk en dag som skal brukes, og vi kjøpte den under
en himmel av fallen ungdoms dyrekjøpte sekunder.
Nordahl-Grieg.

" " "

Våre menn.

I Møllergaten 19
der sitter våre menn.
I kamp for folkets frihet
gav de sin egen hen.

På dommersetet tronet
betalt og kappekledd,
de menn som vrenget loven
og trampet på vår rett.

Der sitter Norges ære
og sannhets fanevakt,
fordi de ikke solte
sitt land til fremmed makt.

Du som forrådet landet,
tro aldri, det blir ditt.
Kun de, som gav sin frihet,
kan gjøre Norge fritt.

På hvert et hjørne lusker
civilkledd politi.
Snart er det bare bermen
og rasket som går fri.

Sperr hundre tusen inne,
slå ned til siste mann,
og gi din tyske herre
det folketomme land.

Vår dag vil engang komme.
Nu modnes vi for den.
Og alle landets fengsler
er fylt av våre menn.

" " "

Vår konge.

Ditt løfte: Alt for Norge
det har du trofast holdt.
Om vi sto fram på torget
og ropte på revolt,
om våre ord var krasse,
deg ledet ingen vill.
Du hørte ingen klasse
men hele folket til.

Slik skal vår konge være,
så rolig og så rank.
Du er vår egen ære,
ulastelig og blank.
Selv på den tunge dagen,
da skjold og verge brast,
og da vår hær var slagen,
stod du fremdeles fast.

Mot usseldommen, svoktet
mot niddings leiesvenn
stod samlet hele riket.
Vi venter deg igjen.
Om våpenløse, svake,
vi holder ennu stand.
Vi venter deg tilbake,
her til ditt folk, ditt land.

Vårt fedreland.

Her går det hvileløse hav
om saltgrå skjær med lyng og lav
og fjell, der sneen bråner.
Her lysner lier etter plog
og svartner milevidt med skog,
mot fjerne himmelblåner.
Ukrenkelig er denne strand,
O Norge, du vårt fedreland.

Jeg tenker på min gamle mor
og på en liten lapp med jord
et stuen, der vi bodde.
Vi tendte lys, og da kom far.
Hvor trygg den vesle stuen var,
hvor grønn den hagen grodde.
Men hver en kvinne, hver en mann
er barn av deg, vårt fedreland.

Her bodde vi i tusen år.
Vi hadde strenge arbeidskår,
og hendene ble trette.
Men takken skalv i bondens røst,
hver gang han sa, når det var høst:
"Nå har vi berget dette".
Her satt hver mann på egen gård,
her bodde vi i tusen år.

Men om her stundom ble for trangt,
så fór vi ut, og fór så langt,
som oceanet strømmer,
For våre dristige spente seil
har hver en bølge vært et speil
og båret våre drømmer.
Som stjernen over skutens stavn
fór også vi mot ukjent havn.

Den samme flukt i nordisk ånd:
Den fridde seg fra dogmehånd,
som skipet letter anker.
Den er en brusende fregatt
i sol og storm og stjernenatt,
og dog så tung av tanker.
Og dog så rotfast, så hjemmekjær,
som bare nordisk diktning er.

Vi bygger landet vårt med lov.
Vi skydde løgn, vi dømte rov,
av dette er vi preget.
Blandt nordmenn tåles ikke svik.
Mitt folk, det gjør meg varm og rik
å kalle meg ditt eget.
Rettsindig, ærekjær og stø,
slik vil du leve - eller dø.

O Norge, du mitt fedreland,
min grønne dal, min saltgrå strand
og mine hvite fjeller, -

- i fredens tid du gav meg brød,
så la meg dele og din nød,
nu vet jeg hva det gjelder.
Jeg vet at dette land er mitt,
og dette folk skal være fritt.

Vi vek for tifold overmakt.
De kom som venner ble det sagt,
de kom for å befri oss.
Men vi har stanset før engang
en hær av første våpenrang,
og vi skal aldri gi oss.
O Norge, du vårt fedreland,
her skal vi lenge holde stand.

Vi bar det ikke på vår munn,
men vet det nu i nødens stund,
at her skal nordmenn råde.
I disse netter smir vi sverd,
den som er vandt til åpen ferd
kan aldri be om nåde.
Og neste gang her faller sne,
skal ingen volds mann lenger le.

" " "

Vi overlever alt.

Vi eide ikke sverd,
vi trodde mer på freden,
fornuften, arbeidsgleden,
på selve livets verd.
Vi trodde ikke på drap og brand
i lengden gavnet noe land.
Vi trodde på en seier
for rettsinn og forstand.

Vi hadde ikke skjold.
Vi kjente ingen fare,
vi hadde venner bare.
Da ble vi tatt med vold.
Det hendte plutselig en natt,
vi våknet og vårt land var tatt.
Vi hadde bare venner,
nu stod vi helt forlatt.

Små spredte flokker stred
mot panserdivisjoner,
mot luftens regioner,
til de ble meiet ned.
Hver en bonde hver arbeidsgutt,
han vet at blir hans vilje brutt
har livet ingen mening.
da er det hele slutt.

Til frihet er vi vandt,
En mann kan bære lenker,
det han i taushet tenker,
blir ikke mindre sandt.
Det har vi heller aldri sett,
at urett plutselig blir rett,
og politi forbyr oss
å bruke folkevett.

Vårt folk gir aldri tapt.
I nød blir hjertet prøvet,
og navnløs død blir øvet.
Påny blir samhold skapt.
I bygd, i by, på øy og grend
er hver mann nabo, frende, venn,
de gir hverandre hånden,
vi sees snart igjen.

Om mange av oss falt
og flere følger etter
så har vi indre krefter.
Vi overlever alt.
Vi har en hellig seierstro,
den gir oss tålsomhet og ro.
Vi vet at ånd er evig,
og liv vil alltid gro.

" " "

Aust - Vågøy, Mars 1941.

De brente våre gårder
de drepte våre menn.
La våre hjerter hamre
det om og om igjen.

La våre hjerter hugge
med hårde, vonde slag:
De brente våre gårder,
de gjorde det idag

De brente våre gårder,
de drepte våre menn.
Bak hver som gikk i døden,
står tusener igjen.

" " "

De faldne.

Nu har de gitt oss alt.
De ville ut i kampen,
De kjempet og falt.
De sov i sne, de sank i sjø.
Men hvis et folk skal leve,
må noen kunne dø.

Kan hende tanken var dem fjern
fra heltedåd og "blod og jern",
og den slags krigerære.
Og dårlig vebnet, dårlig kledd,
det kunde de vel være,
men de var ikke redd.

De sloss mot panret overmakt
og måtte telle hver patron
og leve på en jernrasjon
som ikke alltid ble dem bragt.
De har bekreftet om igjen
- kan hende da det trengtes -
at også vi har menn.

Hva gjør en mann så het og blind,
at han må sette livet inn?
Han må ha kjærlighet og tro
til det, han ofrer liv og blod.
Han må ha ting å verge,
som er ham mere verd
enn bare det å berge
en tilmålt levnetsferd.

Han vet det ikke slik - med ord,
hva denne ting kan være.
Han har det fra sin far og mor,
det er en arv fra hjem og jord,
en lov, men ingen lære.

Den er der som en indre sans
for selvrespekt og heder.
Hans eget liv må være hans,
om det er armt på gløder.

Hvem tårner op et velde
på menneskenes nød?
Den ingen dom kan felle,
skal enda dø sin død.

Står tusen andre samlet
i steil og naken tross.
Å, døde kamerater,
de kuer aldri oss.

Stå hjemløs på sin egen grunn -
hvorledes kan det tenkes?
Og bøye unda, holde munn,
når sønd og rettsinn krenkes?
Ha fremmed herre i sitt hus?
Ånei, da var det bedre
omdet ble skutt i grus.

De ville ut og slåss.
De gjorde det for Norge.
De gjorde det for oss.

De kjempet og de falt.
Og dog skal livet leves.
Nu har de gitt oss alt,
men var da alt forgjeves?

Vi spør oss selv og tenker
på deres unge enker,
hva har de nu igjen,
de som har mistet fedre,
de som har mistet menn?

Vi har jo tapt allikevel.
Vårt land er tatt.
Nu senker seg om stille fjell
den stjerneløse natt.

Mørket er tett som muld.
Det ånder mot ditt øre,
forhåpning underfull.
Ja, lytt, så vil du høre.
Det er som en fortrolig røst,
forstummet, dog vil gi deg trøst.

Hvem vinner varig glede
av menneskenes sorg?
Se raven bygger rede
i smuldret røverborg.

Tar han din frihet fra deg?
Den gror jo i ditt eget sinn.
Den er i evig vorden:
Hver dag du kjemper for den,
vil den påny bli din.

Det nederlag du lider
i bittert selvforsvar,
skal, mens du ennu strider,
gjøre din retning klar
og åpne nye veier
gjennom nød til seier.

" " "

Skuespiller - Kaptein MARTIN LINGE
-falt under kampene på Måløy julen 1941 .

Det var gjerne mindre roller
han i fredens dager fikk.
Mange andre skulle roses
før han kunne få kritikk.
Ingen følte under krigen
sitt hjerte noe savn
da de sløyfet av plakaten
nederst, MARTIN LINGES navn.

Mens de spilte gamle stykker
i vår blodige april
virtes teppet for et annet
silt og ukjent spill.
Aldri øvet, aldri prøvet.
Lagende fra sted til sted.
Det var Norges skjebnedrama,
DER var MARTIN LINGE med.

Blitt fra søvnen en vinternatt
fikk enhver i folkets sverm
presset inn i sine hender
dydende en rolleperm,
og hvert blad var ubeskrevet
og hver vei var mørk og blind
og til alle kom et stikkord,
blad gikk MARTIN LINGE inn.

Sitt edle varme hjerte
fant han det han skulle si
lønnen om å gjøre slekten
fere rank og fri.
Den harde stjernekulden
sto han smilende parat,
han som ikke kunne gjøgle
le den frie kunsts soldat.

Alltid vokste rolleheftet
med hans klare sterke skrift,
og han spilte det han diktet
og hans drøm ble til bedrift.
Alltid flere måtte undres
ved hans vesens milde makt.
Men en manns og kunstners gjerning
dømmes etter siste akt.

Timen kom, han kjente scenen,
stille hav og hvite fjell.
Det var Nationaltheater
bygget opp av Norge selv.
Mot de tyske rekker gikk han
i sin norske uniform,
med en handgranat i neven,
og tok publikum med storm.

Her fikk skuespiller LINGE
lysende sitt gjennombrudd,
møtt av ingen bifallssalve,
men av mitraljøseskudd.
Da han stupte, ramt i brystet
hadde, blodig, han gitt alt
som en kunstner har på hjertet.
Det var slutt - og teppet falt.

Men hans folk, fra hav og fjellbygd,
frihetskrigens stride menn,
som en kunstner sjelden når til,
de strider rikere igjen.
Og de veier hovedrollen
som han tok, men aldri fikk,
og de føler det han følte,
og de gir ham god kritikk.

Nordahl-Grieg.

Sangen om Norge.

La Norge fylle vårt hjerte!
Er du landets sang?
Gitt til en liten tone,
Det er din egen klang.
Er ikke lenger ensom,
Er skodden trykker deg ned
All vekk på sangen om Norge,
Men er vi alle med!

La Norge fylle vårt hjerte!
Dets hellige moderfavn,
stillhet og sommernetter,
det er vår lengsels havn.
La Norge fylle vårt hjerte!
i velde makt og tross -
som seilene fylles av stormen -
det er seilas for oss.

Nordahl-Grieg.

Eidsvoll og Norge.

Snøføyket stod over fjorden,
der "Eidsvoll" og "Norge" gikk ned.
Menn som var våre venner
sank i et kokende skred.
Dagen brøt over mørk sjø
og over vår tapte fred.

Hundrede hjem langs kysten
ble dømt til et liv i savn.
Men mistet vi noe mere
utenfor Narviks havn?
Vår frihet, vårt land var våget
i "Eidsvoll" og "Norges" navn.

Det var et varset som ble gitt oss.
Siden så vi en kveld
at landet selv sank i havet,
de siste luftbleke fjell.
Og kanskje grep om hjertet
dragsuget av farvel.

Da kom de - vårt folk fra sjøen,
hastende hjem for å slåss,-
akterut sakk i stormen
havhest og albatross,
ukuelig var deres visshet:
det er ikke slutt for oss.

Det lenkeforaktende havet
fostret en slekt som er fri,
med sinn som ikke kan stanses - -
Hvem følte så vilt som de
driften mot jorden de kom fra
og håpet de åndet i ?

Den som seilte i ødet,
drømte seg hjemmet nær:
Ømt som strøk han en kvinne
rørte han stein og trær.
Ingen som ikke har lengtet
skjønner hva Norge er.

Den som har følt horisontens
evig vikende krets,
har fattet frihetens vesen:
Aldri å bli tilfjæts,
men alltid flytte dens grenser
videre ut etsteds.

Skjendet av vold stiger landet,
mørkt av brenningens brem.
Så gi oss nye skiber,
og la de første av dem
ta navnene "Eidsvoll" og "Norge";
for de skal føre oss hjem.

Ungdom hvasset av tiden,
tar plassen til dem som falt:
Tvilernes verden gikk under,
nå må vi våge alt.
Et frihetsstevne skal holdes,
det skal bli ramt og salt.

I attenhundreogfjorten
kom de fra by og grend.
I dag har storhavet valgt dem
som skal ta landet igjen -
blåkrave - karer fra Norge,
værbitte Eidsvolls - menn.

Nordahl-Grieg.

" " "

Det fangne land.

Det kom som lynslag, gikk som skred
den gangen de kom og slo oss ned,
de overmektige mange.
Nå går det langsomt... Atter vår -
og Norge er en fangegård,
hver nordmann er en fange.

Usynlig piggrå tett i tett,
spent ut i et forgrenet nett
om skritt, om ord, om tanker.
Ja, du kan sitte fast en dag
hvis bare dine hjerteslag
for åpenhjertig banker.

Hver nordmann er i fangenskap...
For den som med ærestap
kjøpt fritegn av tyrannen,
er ikke nordmann mer, men selv
en vokter eller vokters trell
med trelldomstegn i pannen.

Tre skritt tilbake, tre skritt frem
tre skritt, så støter du på dem
som gjør ditt hjem til en selle.
Gud vet hvor mange slike skritt
før prøven vår er gjennomstridt,
vi ennå har å trelle?

Men de skal huskes, bli en sum
som hviler i oss, tung og stum,-
og vel kan overmakten
få lært unødig fot å gå
men aldri norske hjerter slå
i denne fengselstakten.

For mange, mange tunge skritt
før atter vi kan ånde fritt,
skal våre fiender borge.
Men vi som går her mellom dem
på egen jord og lengter hjem,
skal gå hvert skritt den veien frem
til våre lengsles Norge.

" " "

Sang til den norske legion i SKOTTLAND.

Det var hjem vi sjøfolk skulle,
hver gang vi dro ut på reis,
det vil våre kjære huske,
om vi heftes underveis.
Når vi kommer inn fra havet,
har vi gaver med til dem,
Denne gangen skal vi bringe
frihet hjem.

De som sloss i fjell og fjorder
for vårt liv som fri nasjon,
seilte med sin drøm om hjemferd
til vår norske legion.
Og nå drar vi mot et Norge
som er fritt for tyranni.
Om så reisen gikk rundt jorden -
hjem skal vi.

Vi er vandt til høye himler,
stjerner sees fra et dekk.
Med en storm skal vi slå følge
for å sope pesten vekk.
Våre barn skl være frie
som vi selv er frie menn,
Luften over Norge skal bli
ren igjen.

" " "

Tre ganger Norge.

Tre ganger Norge hildrer inn
mot broene av stjerneskin
som fører over livet:
Først Norges land med Glitretind
som stiger for vårt syn og sinn
helt opp i stjernerdrivet...
Så Norges land av høyreist ånd
som Glitretind og Folgefonn...
Og så, for elsker hjertet:
Et land bak alle fjellblå bånd
som tind bak tind og fonn bak fonn,
kan rummes i en hånd,-
vårt land av hellig smerte.

" " "

Til Norge.

Av prins Wilhelm.

Skumma dagar, mørka kvällar,
uvissheten kall och hård,
ruvar øver dina fjällar,
øver bygd og gård.

Rider inte Ormen Långe
på den sjø som vildast vrok?
Aldrig själv blir den en fånge
under främlingsok.

Aldrig har en prøvnings pina,
tryckt som nu din hjässas rund,
Aldrig bjøds dig och dina
farligare stund.

Tron kan ingen makt førjaga,
tron at rätt blir rätt igjen,
Bakom dikt och song och saga
lever hoppet ån.

Alla sveder ofärdsbrannen,
dina många fylkens rad,
men dess eld førtar ej anden
ifrá Aulestad.

Stärkt som før når Nordsjön speglat
Hellig Olav skepp en kväll,
medan vårens vildgäss seglat
øver breda fjeld.

Bergen sina rygger välver,
kanskje på en molnsvept pynt
väntar sagans Tambarskjälver
och en ny Peer Gynt.

Dunkelt våra framtidsøden
döljar, endast et står fast,
den förtrøstan inntil døden
holl när annat brast.-

Mellan vänner hårdnar bandet,
tag vår helsing med Er hem:
"Ja, vi elsker dette landet
som det stiger frem".-

" " "

Europa brenner.

Jeg våknet en natt av en underlig drøm
det var en stemme som talte til meg
fjern som en underjordisk strøm
og jeg reiste meg opp: Hva vil du meg?

Du må ikke sove, du må ikke sove
du må ikke tro at du bare har drømt
igår ble jeg dømt.
I natt har de reist skaffottet i gården.
De henter meg klokken fem imorgen.

Hele kjelleren her er full
og alle kaserner har kjelder ved kjelder.
Vi ligger og venter i stenkolde celler
vi ligger og råtner i mørke hull.

Vi vet ikke selv hva vi ligger og venter,
og hvem det kan bli den neste de henter
Vi stønner, vi skriker, men kan dere høre?
Kan dere absolutt ingenting gjøre?

Ingen får se oss
Ingen får vite, hva der skal skje oss.
Ennu mer:
Ingen kan tro hva der daglig skjer!

Du mener det kan ikke være sandt
så onde kan ikke mennesker være.
Der fins da vel skikkelig folk iblandt
Bror, du har ennå meget å lære.

Man sa: Du skal gi ditt liv om det kreves
og nu har vi gitt det, forgjeves, forgjeves
verden har glemt oss, vi er bedratt,
Du må ikke sove mer inatt.

Du må ikke gå til ditt kjøpmannskap
og tenke på hva der gir vinning og tap.
Du må ikke skylde på aker og fe
og at du har mer enn nok med det.
Du må ikke sitte trygt i ditt hjem
og si: Det er sørgerlig, stakkars den
du må ikke tåle så inderlig vel
den urett som ikke rammer deg selv
Jeg roper med siste pust av min stemme:
Du har ikke lov til å gå der og glemme.

Tilgi dem ikke, de vet hva de gjør.
De puster på hatets og ondskapens glør.
De liker å drepe, de frydes ved jammer
de ønsker å se vår verden i flammer.
De ønsker å drukne oss alle i blod,
tror du det ikke? Du vet det jo.

Du vet jo at skolebarn er soldater,
som stimer med sang over torv og gater
og oppglødd av mødrenes fromme svig
vil verge sitt land og vil gå i krig.

Du kjenner nedrig folkebedrag
med heltemot og med tro og ære
du vet at en helt, det vil barnet være
du vet han vil vifte med sabel og flagg.

Og så skal han ut i en skur av stål
og henge igjen i en piggtrådsfase
og råtne for Hitlers ariske rase,
Du vet det er menneskets mening og mål.

Jeg skjønnte det ikke. Nu er det forsent.
Min dom er rettferdig. Min straff er fortjent
jeg trodde på fremgang, jeg trodde på fred,
på arbeid, på samhold, på kjærlighet.
Men den som ikke vil dø i flokk
får prøve alene, på bøddelens blokk.

Jeg roper i mørket, og kunne du høre,
det er en eneste ting å gjøre:
Verg meg mens du har frie hender,
Frels dine barn, Europa brenner.

Jeg skaket av frost. Jeg fikk på meg klær.
Ute var glitrende stjernevær.
Bare en ulmende stripe i øst
varslet det samme som drømmens røst:

Dagen bakom jordens rand
steg med et skjær av blod og brand
steg med en angst så åndeløs,
at det var som om selve stjernene frøs.

Jeg tenkte: Nu er det noe som henger.
Vår tid er forbi. Europa brenner.

(Samtiden 1936)

" " "

De norske barnas sang, 9. april 1942.
Melodi: "Vi ere en nasjon vi med....")

Vi barn er også Norges vakt
i nødens dager hjemme.
Vår stille krig mot overmakt
skal ingen voksen glemme.
De kjemper, sier de, for oss
men sammen er det vi skal slåss.
For vi har ikke mindre tross
enn mange som er eldre.

Vi har en far, en bror, en venn
som er gått ut i striden.
Vi har sett glimt av bleke menn
hvis navn skal lyse siden.
De som er ute er oss nær,-
fra havet venter vi vår hær
når den står inn vestenvær
med vinger over Norge.

Oss er det bruk for likevel.
Vi bærer frihetsflammen.
Nå kan vi tåle frost og sult
fordi vi hører sammen.
De skudd som falt skal gi oss svar,
hvert barn som har fått drept sin far
er ikke ensom, for de har
oss norske barn som søsken.

Vi ser den tyske vernemakt
som snakker om sin ære.
Hver dag skal tenkes i forakt,-
slik vil vi ikke være.
De trår de svake under hæl.
De piner legeme og sjel.
De lever for å slå ihjel.
Dem vil vi ikke ligne.

Vi vil bli sterke, harde med,
 men innenfor vår styrke
 har vi et sinn, har vi en fred,
 har vi en jord å dyrke.
 Vi fikk et land hvor viddens vind
 går ren og fri i stjerneskinne.
 Og finnes hatet i vårt sinn,
 er det fordi vi elsker.

Soldatervise fra krigsoperasjonene i Norge.
 Melodi: "Gjest Bårdsen..."

Her kommer de norske soldater i flokk
 vi samlet tar kampen mot fienden opp
 Hver tysker vi møter
 med livet han bøter
 og atter skal Norge bli fritt og vårt.
 Ja krigen har lært oss at forsvar må til,
 vi unge skal vise vi kan når vi vil.
 De faldne skal hevnes hver eneste mann
 de ofret sitt liv for vårt fedreneland.
 " " "

Soldatervise fra krigsoperasjonene i Norge.
 Melodi: "Wir fahren gegen England...."

Vi vil hive ut hver tysker
 av vårt kjære fedreland.
 Vi vil kaste dem på sjøen
 så de drukner hver en jævla mann.
 Engang rinner den,
 frihetsdag igjen når du går i lenker.
 da vi skal bytte ut og hjelpen de gir oss.
 den tyske bøddelklut. arsene befrir oss.
 Og vi bygger,
 og vi bygger " "
 fremtids Norge over Hitlers lik.

Apekatten.
 " " "

Landet vårt.
 eller
Da vennene kom.

De kom som venner - het det.
 Nå ja, vi vet det.
 Vi burde vel svare:
 Her er ingen fare.
 Men hva skal man egentlig si
 til venner som kommer med våpenmakt,
 og hemmelig politi?

Hjelpe oss var det de ville.
 Det ahr vi ikke forstått.
 Vi syntes vi hadde det temmelig godt
 og nå har vi det temmelig ille.

Apekatten berker svetten,
 bifall braker som salutt,
 stormende fra alle tretten
 fulle som de er - av krutt.

Ut i byen spankulerer
 apekattens areavakt,
 kraftberuset og siterer
 alt hva føreren har sagt.

Men de har den egenskap
 at de ikke tåler latter.
 Derfor: Driv aldri ep.
 årig fremtid trykker
 tungt på disse skuldre små.
 Og det er for tretten stykker
 mer enn nok å bære på.

(... av den store her en kveld,
 som en apekattereserve
 bli å passe på ham selv.)

Nå vil de styre for oss. De mener
 styre det bedre enn vi fortjener.
 Da får vi høyde allikevel:
 Det vil vi gjøre selv,
 godt eller slett,
 det er vår egen sak,
 vår egen rett.

Men vil du spørre, hvordan skal det gå oss,
 og om de får lov til å trampe på oss?
 Hvis du vil kripe og bøye deg,
 da vil de fremmede
 kanskje behandle deg mindre hårdt?
 Jo, hvis du vil glemme det,
 landet vårt.

Tyskerne tok det, men det er vårt.
 Jeg vil besverge deg:
 Her er den siste skanse,
 her må du verge deg.
 Vi vet det hver time på dagen:
 Landet er vårt.
 Tal ikke om det,
 snakk ikke med din munn,
 men vit det dypt i ditt hjerte
 hver time - hver stund.

Farlig er tvilen på egne krefter.
 Farlig er flukten. Bare vi nu gir etter
 så vil det ordne seg.
 Bare vi lar saganatten senke seg.

Farlig er mørket, når det får lov til å bre seg
 slik at du ikke vet hva du tenker.
 Da kan det tå seg
 slik at du tror du er fri når du går i lenker.
 Farlig er lønnsomhetslinjen og hjelpen de gir oss.
 Farlig til døden er det at vennene befrir oss.

" " "

Apekatten.

Apekatten ruger over
 Norge nu - mens Løven sover.

Armen opp (men ikke hatten).
 Hill vår fører, apekatten.

Stille, Apekatten taler.
 Taler lenge, rundt i ring.
 Dels om apeidealer,
 dels om ingen verdens ting.

Ord og stemme søtt beruser
 alle som i salen er:
 Tretten apekattepusser
 kleddt i hanekyllingfjær.

(Disse tretten lot seg hverve
 av den store her en kveld,
 som en apekattereserve
 til å passe på ham selv.)

Apekatten tørker svetten,
 bifall braker som salutt,
 stormende fra alle tretten
 fulle som de er - av krutt.

Ut i byen spankulerer
 apekattens æresvakt,
 kraftberuset og siterer
 alt hva føreren har sagt.

Søte, ørsmå apekatter.
 Men de har den egenskap
 at de ikke tåler latter.
 Derfor: Driv aldri ap.

Tusenårig fremtid trykker
 tungt på disse skuldre små.
 Og det er for tretten stykker
 mer enn nok å bære på.

Altså husk, når hunden leker
se gravalvorlig ut.
Smil til apekattestreker
virker som skarlagensklut.

Armen opp (men ikke hatten)
Med vår hird for apekatten.

Apekatten ruger over
Norge nu - mens Løven sover.

" " "

Til vær.

Melodi: "Og dette skal være..."

Da Vidkun var liten så ville han gjerne
til vær.
Og derfor i vuggen så strakte han tærne
til vær.
Men da han så først kom til skjells år og alder
da laget han fluksens et pokkers rabalder.
Hans mål var å komme
før året var omme
til vær.

Da tyskerne kom stod herr Quisling med armen
til vær.
Og sporenstreks spratt han i røken og larmen
til vær.
Han sank og forsvant for vårt undrende øye
men kom så tilsyne på nytt i det høye
Han stred for å komme
før året var omme
til vær.

Han stred og han stred for å komme litt lenger
til vær.
Og tyskerne hjalp ham for blod og for penger
til vær.
Han tjente så ydmykt Terboven sin herre
det var nok litt galt, men det kunne vært verre.
Det gjalt jo å komme
før året var omme
til vær.

Og nå har han steget så ret ut utrolig
til vær.
Fått titler, og hird og en fyrstelig bolig
til vær
Fått lov til å logre for fremmede stormenn
fått lov til å spytte på ærlige nordmenn.
Hans mål er å komme
før året er omme
til vær.

Men sønnen er skral, og han skvetter hver natt litt
til vær.
Det er som han føler en gang å bli dratt litt
til vær.
Det er som et rep snører sammen hans strupe
og fører ham sakte men sikkert mot stupet.
Og trekker ham tomme
ja tomme for tomme
til vær.

Altså husk, når hirden leker
se gravalvorlig ut.
Smil til apekattestrekker
virker som skarlagensklut.

Armen opp (men ikke hatten)
Med vår hird for apekatten.

Apekatten ruger over
Norge nu - mens Løven sover.

" " "

Til vær.

Melodi: "Og dette skal være..."

Da Vidkun var liten så ville han gjerne
til vær.

Og derfor i vuggen så strakte han tærne
til vær.

Men da han så først kom til skjells år og alder
da laget han fluksens et pokkers rabalder.

Hans mål var å komme
før året var omme
til vær.

Da tyskerne kom stod herr Quisling med armen
til vær.

Og sporenstreks spratt han i røken og larmen
til vær.

Han sank og forsvant for vårt undrende øye
men kom så tilsyne på nytt i det høye

Han stred for å komme
før året var omme
til vær.

Han stred og han stred for å komme litt lenger.
til vær.

Og tyskerne hjalp ham for blod og for penger
til vær.

Han tjente så ydmykt Terboven sin herre
det var nok litt galt, men det kunne vært verre.

Det gjalt jo å komme
før året var omme
til vær.

Og nå har han steget så ret ut utrolig
til vær.

Fått titler, og hird og en fyrstelig bolig
til vær

Fått lov til å logre for fremmede stormenn
fått lov til å spytte på ærlige nordmenn.

Hans mål er å komme
før året er omme
til vær.

Men søvnen er skral, og han skvetter hver natt litt
til vær.

Det er som han føler en gang å bli dratt litt
til vær.

Det er som et rep snører sammen hans strupe
og fører ham sakte men sikkert mot stupet.

Og trekker ham tomme
ja tomme for tomme
til vær.

Men engang skal frihetens flamme slå ut og
til værs.
Og flagget skal revet og blodig, men fritt gå
til værs.
Da skal Vidkun Quisling og alle hans svenner
få hjelp av titusener frigjorte hender
og da skal han komme
før dagen er omme
til værs.

" " "

It's a long way...
Melodi: "Tipperary".

It's a long way to British Island
it's a long way to go.
It's a long way for German soldiers
to the greatest war they know
they are flying an they are swimming
but they never reach the land.
It's a long way to British Island.
it's a long way to swim.

" " "

Mens vi venter.

Nei, tvers gjennom tidens mørke,
tvers gjennom brått og brand
øyner vi alt den første
skjelvende daggry-rand.
Så tendes de første tinder,
Norge, - Vårt fedreland.

" " "

Trykkfeil:

Side 2 linje 1 i 3. vers står: Verre enn brennende byer
" 4 siste linje nederst står dpg skal være dog
" 5 siste vers 1. linje står svoktet skal være sviktet
" 6 3.linje 2. vers står et skal være og
" 13 i De norske barnas sang 3.vers 6.linje skal stå:
hvert barn som har fått drept sin far.

GUD BEVARE KONGEN OG FEDRELANDET !

ALT FOR NORGE !